

Sygn. akt IX Ua 21/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 grudnia 2014 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach

Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych Ośrodek Zamiejscowy w Rybniku

Wydział IX Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący : SSO Maria Konieczna /spr/

Sędziowie: SSO Iwona Nowak

SSO Mariola Łącka

Protokolant: st. sekretarz sądowy Dagmara Mazurkiewicz

przy udziale ./.

po rozpoznaniu w dniu 4 grudnia 2014r. w Rybniku

sprawy **R. T.**

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R.

o zasiłek chorobowy

na skutek apelacji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R.

od wyroku Sądu Rejonowego w Rybniku Wydziału V Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 16 grudnia 2013 r. sygn. akt V U 77/13

oddala apelację

Sędzia: Przewodniczący: Sędzia:

SSO Mariola Łącka SSO Maria Konieczna SSO Iwona Nowak

Sygn. akt IX Ua 21/14

UZASADNIENIE

Zaskarżoną decyzją z dnia 23.01.2013r. organ rentowy Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. ograniczył ubezpieczonemu R. T.

(T.) podstawę wymiaru zasiłku chorobowego za okres od dnia 16.12.2012r.

w wysokości 80% podstawy wymiaru zasiłku, do kwoty odpowiadającej 100% przeciętnego wynagrodzenia.

W uzasadnieniu wskazano, iż podstawa wymiaru zasiłku chorobowego za okres

od dnia 16.12.2012r., tj. za okres po ustaniu tytułu ubezpieczenia, nie może być wyższa

od kwoty 3510,22 zł, tj. przeciętnego wynagrodzenia z poprzedniego kwartału, ogłaszanego dla celów emerytalnych. Faktyczna podstawa wymiaru za okres po ustaniu tytułu wynosi 6960 zł zatem podlega ograniczeniu do kwoty 3510,22 zł.

Decyzją z dnia 13.02.2013r. organ rentowy odmówił ubezpieczonemu prawa

do zasiłku chorobowego za okres od dnia 12.01.2013r. do dnia 22.02.2013r.

W uzasadnieniu organ rentowy podał, że tytuł ubezpieczenia chorobowego ubezpieczonego ustał w dniu 28.11.2012r., zaś niezdolność do pracy po przerwie powstała

w dniu 12.01.2013r., a więc po upływie 14 dni od ustania tytułu ubezpieczenia, wobec czego ubezpieczony nie ma prawa do zasiłku.

Od powyższych decyzji ubezpieczony złożył odwołania.

W odpowiedziach na odwołania organ rentowy podtrzymał dotychczasową argumentację.

Wyrokiem z dnia 16.12.2013r. Sąd Rejonowy w Rybniku Wydział V Pracy

i Ubezpieczeń Społecznych:

- w pkt 1 oddalił odwołanie ubezpieczonego od decyzji z dnia 23.01.2013r.,

- w pkt 2 zmienił zaskarżoną decyzję z dnia 13.02.2013r. w ten sposób, iż przyznał ubezpieczonemu prawo do zasiłku chorobowego za okres od dnia 12.01.2013r. do dnia 22.02.2013r.

W uzasadnieniu Sąd ten podał, iż ustalił i zważył co następuje.

Ubezpieczony R. T. był zatrudniony w pełnym wymiarze czasu pracy

w (...) Sp. z o.o. w C. do dnia 28.11.2012r. oraz w (...) sp. z o.o.

w W. w wymiarze 1/8 etatu do dnia 15.12.2012r. Niezdolność do pracy ubezpieczonego rozpoczęła się w dniu 28.11.2012r. i trwała nieprzerwanie do dnia 22.02.2013r. Za okres do dnia 15.12.2012r. ubezpieczony otrzymał wynagrodzenie

z art. 92 k.p., a następnie do dnia 08.01.2013r. pobierał zasiłek chorobowy.

Prawomocną decyzją z dnia 30.01.2013r. organ rentowy odmówił ubezpieczonemu prawa do zasiłku chorobowego za okres od dnia 09.01.2013r. do dnia 11.01.2013r., gdy nie stawiał się on na badanie do lekarza orzecznika ZUS w dniu 08.01.2013r., ani nie usprawiedliwił swojej nieobecności.

Zaskarżoną decyzją z dnia 23.01.2013r. organ rentowy ograniczył ubezpieczonemu podstawę wymiaru zasiłku chorobowego za okres od dnia 16.12.2012r. w wysokości 80% podstawy wymiaru zasiłku, do kwoty odpowiadającej 100% przeciętnego wynagrodzenia.

Decyzją z dnia 13.02.2013r. organ rentowy odmówił ubezpieczonemu prawa

do zasiłku chorobowego za okres od dnia 12.01.2013r. do dnia 22.02.2013r.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o zgromadzony materiał dowodowy w szczególności w postaci dokumentów jako wiarygodnych, rzetelnych i niekwestionowanych przez strony. Sąd uwzględnił zeznania ubezpieczonego jako spójne i logiczne.

W myśl art. 46 ustawy o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego

w razie choroby i macierzyństwa z dnia 25.06.1999r. podstawa wymiaru zasiłku chorobowego przysługującego za okres po ustaniu tytułu ubezpieczenia chorobowego nie może być wyższa niż kwota wynosząca 100 % przeciętnego wynagrodzenia. Kwotę tę ustala się miesięcznie, począwszy od 3 miesiąca kwartału kalendarzowego, na okres 3 miesięcy,

na podstawie przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia z poprzedniego kwartału, ogłaszanego dla celów emerytalnych.

Podkreślić należy, iż podstawę wymiaru zasiłku dla osób niezdolnych do pracy stanowi art. 36 w/w ustawy, jednakże za okres po ustaniu tytułu ubezpieczenia chorobowego podstawa wymiaru zasiłku podlega ograniczeniu na mocy art. 46. Dotyczy to zarówno osób których niezdolność do pracy rozpoczęła się jeszcze w okresie podlegania ubezpieczeniu jak i tych, których niezdolność powstała dopiero po ustaniu tytułu, co wyraźnie wynika

z brzmienia przepisu. Potwierdza to jednoznacznie również jednolite orzecznictwo Sądu Najwyższego, w tym m.in. wyrok z dnia 07.04.2009r. o sygn. I UK 337/08: „Ograniczenie wysokości podstawy obliczania zasiłku chorobowego wynikające z art. 46 ustawy ...

ma zastosowanie także wówczas, gdy okres zasiłkowy rozpoczął się w czasie trwania zatrudnienia”. W treści art. 46 ustawy zasiłkowej nie sposób znaleźć uzasadnienia

do wyłączenia spod jego rygoru wszystkich okresów pobierania zasiłku chorobowego przypadających po ustaniu zatrudnienia i pracowniczego tytułu ubezpieczenia chorobowego. Takie przekonujące stanowisko wzmacnia wykładnia systemowa przepisów ustawy zasiłkowej, z których wynika, że zasiłek chorobowy pełni funkcję rekompensującą utracone wynagrodzenie za pracę na wypadek wystąpienia chronionego ryzyka niezdolności do pracy wskutek choroby, która pozbawia ubezpieczonego pracownika możliwości świadczenia pracy i uzyskiwania ekwiwalentu w postaci wynagrodzenia za pracę wykonaną.

Ubezpieczony nie kwestionował wysokości kwoty do jakiej ograniczono zasiłek. Bezspornym również było ustanie tytułu ubezpieczenia chorobowego w dniu 15.12.2012r. oraz faktyczna podstawa wymiaru zasiłku wynosząca 6960 zł.

Mając na względzie powyższe na podstawie w/w przepisu oraz art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. oddalono odwołanie od decyzji z dnia 23.01.2013r.

Zgodnie z treścią art. 6 ust. 1 ww. ustawy zasiłek chorobowy przysługuje ubezpieczonemu, który stał się niezdolny do pracy z powodu choroby w czasie trwania ubezpieczenia chorobowego. Jak stanowi art. 8 powołanej ustawy, zasiłek chorobowy przysługuje przez okres trwania niezdolności do pracy z powodu choroby lub niemożności wykonywania pracy z przyczyn określonych w art. 6 ust. 2 – nie dłużej jednak niż przez 182 dni. W myśl art. 7 zasiłek chorobowy przysługuje również osobie, która stała się niezdolna

do pracy po ustaniu tytułu ubezpieczenia chorobowego, jeżeli niezdolność do pracy trwała bez przerwy co najmniej 30 dni i powstała nie później niż w ciągu 14 dni od ustania tytułu ubezpieczenia chorobowego.

Poza sporem w niniejszej sprawie pozostawało, iż prawomocną decyzją z dnia 30.01.2013r. odmówiono ubezpieczonemu prawa do zasiłku chorobowego za okres od dnia 09.01.2013r. do dnia 11.01.2013r. w związku z niestawieniem się na badanie u lekarza orzecznika w dniu 08.01.2013r. Ubezpieczony nie miał możliwości stawienia się na badanie, gdy wezwanie odebrał w dniu wyznaczonym na badanie, a tym samym nie uniemożliwił przeprowadzenia kontroli.

Organ rentowy nie kwestionował nieprzerwanej niezdolności do pracy ubezpieczonego od dnia 28.11.2012r., w tym w okresie od dnia 08.01.2013r. do dnia

22.02.2013r., a więc przekraczającej 30 dni, potwierdzały to również zaświadczenia o czasowej niezdolności do pracy oraz zeznania ubezpieczonego.

Bez znaczenia było wydanie przez organ rentowy prawomocnej decyzji z dnia

30.01.2013r. pozbawiającego ubezpieczonego prawa do zasiłku za okres od dnia 09.01.2013r. do dnia 11.01.2013r. Jak wynika z treści art. 6 ust. 1 ustawy zasiłkowej zasiłek chorobowy przysługuje przez okres trwania niezdolności do pracy z powodu choroby - nie dłużej jednak niż przez 182 dni. Przepis ten wskazuje jedynie na niezdolność do pracy, a nie przysługiwanie za ten okres prawa do zasiłku chorobowego, które jak w przypadku ubezpieczonego zostało niewątpliwie wyłączone za okres od dnia 09.01.2013r. do dnia 11.01.2013r., chociaż był

w tym czasie niezdolny do pracy. Prawo do zasiłku chorobowego jest zatem kwestią wtórną, wymaga spełnienia dodatkowych przesłanek, a decydujące znaczenie ma ustalenie niezdolności do pracy, która jak wiadomo może występować, chociaż ubezpieczonemu nie będzie przysługiwać prawo do zasiłku jak w przypadku ubezpieczonego. Innymi słowy czym innym jest niezdolność do pracy, a czym innym prawo do zasiłku i okresów tych nie można generalnie utożsamiać. Skoro ubezpieczony był nieprzerwanie niezdolny do pracy przez okres ponad 30 dni, a niezdolność powstała w okresie 14 dni od ustania tytułu, to miał prawo

do zasiłku w spornym okresie.

W świetle powyższego, z mocy art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. w związku z art. 6 ust.1

i art.8 ustawy o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby

i macierzyństwa Sąd zmienił zaskarżoną decyzję jak w pkt 2 wyroku.

W apelacji od wyroku organ rentowy zaskarżył go w części dotyczącej pkt 2 zarzucając mu naruszenie przepisów prawa materialnego, to jest art.59 ust.6 ustawy

o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby

i macierzyństwa ... przez błędne przyjęcie, że ubezpieczony w okresie od dnia 12.01.2013r. do dnia 22.02.2013r. był niezdolny do pracy i z tego tytułu przysługuje mu zasiłek chorobowy.

Wskazując na powyższe zarzuty organ rentowy wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie odwołania.

W uzasadnieniu organ rentowy wskazał, iż skoro zaświadczenie o czasowej niezdolności do pracy utraciło ważność w określonym dniu, gdy ubezpieczony nie stawił się na badanie do lekarza orzecznika ZUS, to zaistniała przerwa, która spowodowała utratę prawa do zasiłku chorobowego za okres po przerwie.

W odpowiedzi na apelację ubezpieczony wniósł o jej oddalenie w całości podnosząc w uzasadnieniu, iż wszystkie zwolnienia lekarskie dostarczane do organu rentowego były wystawione w jednym gabinecie lekarskim przez tego samego lekarza i z zachowaniem ciągłości.

Rozpoznając apelację Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Apelacja organu rentowego nie zasługuje na uwzględnienie, nie zawiera bowiem jakichkolwiek argumentów, które mogłyby skutecznie podważyć ustalenia dokonane przez Sąd Rejonowy i ich ocenę prawną.

Sąd Rejonowy przeprowadził wyczerpujące postępowanie dowodowe, dokonał prawidłowych ustaleń stanu faktycznego i jego oceny prawnej, a rozstrzygnięcie swoje również zasadniczo prawidłowo i wyczerpująco uzasadnił.

Zaskarżone orzeczenie i jego argumentacja zyskuje pełną aprobatę Sądu Okręgowego.

Wskazać należy, że w myśl utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego, jeżeli uzasadnienie orzeczenia pierwszoinstancyjnego sporządzonego zgodnie z wymaganiami art.328§2 k.p.c. spotyka się z pełną aprobatą sądu drugiej instancji to wystarczy, że da on temu wyraz w treści uzasadnienia swego orzeczenia, bez powtarzania szczegółowych ustaleń faktycznych i wnioskowań prawniczych zawartych w motywach zaskarżonego orzeczenia

(OSNP z 1998r., z.3, poz.104, OSNP z 1999r. z.24 , poz.776, OSNP z 2000r. z.4, poz.143).

Podkreślić jednakże należy, iż Sąd Okręgowy podziela stanowisko Sądu I Instancji wynikające z uzasadnienia wyroku, iż wobec uprawomocnienia się decyzji z dnia 30.01.2013r. pozbawiającej ubezpieczonego prawa do zasiłku chorobowego za okres od dnia 09.01.2011r. do dnia 11.01.2011r. nastąpiła jedynie przerwa w prawie do zasiłku chorobowego z przyczyn formalnych, a nie przerwa w faktycznej niezdolności do pracy, gdy trwanie niezdolności jest podstawą prawa do zasiłku chorobowego, na co wskazał Sąd I instancji w uzasadnieniu swojego orzeczenia.

Podkreślić również należy, mimo uprawomocnienia się decyzji z dnia 30.01.2013r., nieprawidłowość działania organu rentowego przy jej wydaniu, gdy ubezpieczony nie stawił się na termin wyznaczonego badania przez lekarza orzecznika w dniu 08.01.2013r. w sytuacji, gdy wezwanie na to badanie odebrał w tymże dniu, co wynika jednoznacznie z adnotacji dokonanej w aktach tego organu.

W konsekwencji takiego stanowiska Sąd Okręgowy uznał zarzuty apelacji

za nieuzasadnioną polemikę z prawidłowym rozstrzygnięciem Sądu I instancji i z mocy

art. 385 k.p.c. oddalił apelację jako bezzasadną.

Sędzia Przewodnicząca Sędzia

SSO Mariola Łacka SSO Maria Konieczna SSO Iwona Nowak